

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: D. H. V.

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra - odbor azylové a migrační politiky Praha,
IČ 00007064, pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2024 č. j. OAM-523/BA-BA07-HA06-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím ze dne 21. 6. 2024, č. j. OAM-523/BA-BA07-HA06-2024 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 12. 4. 2024

tak, že se dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), mezinárodní ochrana žalobci neuděluje.

II.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že má za to, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany, byl zkrácen na svých právech, a proto se obrací na soud s žádostí o soudní přezkum. K žalobním bodům žalobce nejprve vyjmenoval zákonná ustanovení, která žalovaný dle jeho názoru porušil – konkrétně § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), § 50 odst. 2, 3 a 4 s. ř., § 68 odst. 3 s. ř. a § 14a zákona o azylu. Dále žalobce uvedl, že nesouhlasí s tím, že nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. A to zejména s ohledem na to, že v průběhu řízení uvedl, že se obává svého návratu do Vietnamu, neboť tam má velké dluhy, které nemůže splatit. Uvedl, že dluží přibližně 1 600 000 000 vietnamských dongů, což je přibližně 1 500 000 Kč. Jelikož by banka žalobci půjčku neposkytla, půjčil si peníze od soukromých věřitelů, kteří nyní vyhrožují jeho manželce a dětem, žijícím ve Vietnamu, že žalobce zabijí, až se do země opět vrátí. Žalobce považuje tyto výhrůžky za vážné, neboť ví o případech, kdy byli dlužníci, jako je on, věřiteli fyzicky napadeni a v některých případech dokonce zabiti. Uvedl také, že policie ve Vietnamu nefunguje a proto je dle jeho názoru nesprávná úvaha žalovaného, že by mu policie měla zajistit bezpečnost. Uvedl, že ve Vietnamu nelze aplikovat evropské standardy. Jelikož žalovaný vychází v tomto ohledu z údajů ve správním spise, které jsou dle žalobce zkreslené, má za to, že žalovaný nevycházel z podkladů odpovídajících skutečnosti a neposoudil tak jeho případ správně. Žalobce se domnívá, že v případě návratu do Vietnamu mu hrozí vážná újma od soukromých osob (věřitelů), proti kterým mu stát není schopen zajistit ochranu. Žalobce má za to, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14 a zákona o azylu. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 25. 7. 2024 žalovaný vyjádřil nesouhlas se žalobními námitkami, neboť nedokládají vytykaná porušení. Při rozhodování vzal žalovaný v úvahu žalobcem uvedené skutečnosti a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu žalobce. Rovněž vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům pro vydání rozhodnutí a má za to, že přijaté řešení odpovídá okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. Žalovaný trval na správnosti svého rozhodnutí, neboť dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Žalovaný také konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že hlavním důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je legalizace jeho pobytu na území ČR, z důvodu, že chce na území České republiky zůstat za účelem výdělků. Uvedl, že pokud jsou žalobní námitky žalobce pouze v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného, nelze za takové situace tvrdit, že žalovaným provedené dokazování bylo provedeno nedostatečně a že skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise. Žalovaný je přesvědčen, že dokazování provedl podrobně a úplně a zabýval se všemi okolnostmi případu tak, jak je má na mysli zákon a v napadeném rozhodnutí srozumitelně odůvodnil, proč není právě žalobci možné udělit některou z forem

mezinárodní ochrany. Uvedl, že je to právě žalobce, kdo má v řízení o udělení mezinárodní ochrany povinnost tvrzení. Žalovaný je přesvědčen, že učinil maximum, co bylo možné, aby žalobce tuto svoji zákonnou povinnost mohl splnit. Konkrétně uvedl, že během poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 19. 4. 2024 měl žalobce možnost uvést důvody, pro které žádal o udělení mezinárodní ochrany. Při konaném pohovoru mu bylo umožněno, aby uvedl i další skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný uvedl, že je přesvědčen, že dostatečně zjistil skutkový stav věci, který mu umožňoval vydat rozhodnutí a pro toto rozhodnutí si opatřil i dostatečně aktuální informace o zemi původu žalobce. Žalovaný také uvedl, že důvody, které žalobce uváděl v průběhu správního řízení – zejména ekonomické důvody, nepovažoval žalovaný za azylově relevantní a k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 Azs 66/2017-28, ze kterého plyne, že ekonomické důvody nejsou azylově relevantní pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany, doplňkové ochrany nebo humanitárního azylu. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94. Žalovaný závěrem konstatoval, že institut mezinárodní ochrany je zcela výjimečným institutem, který nelze zaměňovat nebo jím nahrazovat jiné formy pobytu upravené v zákoně č. 326/1999, Sb., zákon o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Z důvodů tvrzených žalobcem, není možné legalizovat jeho další pobyt na území České republiky a jím uváděné důvody nemohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Z výše uvedených důvodů žalovaný soud navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ani žalovaná se k výzvě soudu nevyjádřili.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Ze správního spisu má soud mimo jiné za prokázané, že dne 12. 4. 2024 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 19. 4. 2024 žalobce poskytl údaje k podané žádosti a konkrétně sdělil, že je vietnamské národnosti, příslušník Vietnamské socialistické republiky. Hovoří vietnamsky a je bez náboženského vyznání. Je bez politického přesvědčení. Je ženatý a má tři děti, všichni žijí ve Vietnamu. Vietnam opustil v říjnu roku 2019, kdy nejprve cestoval za prací do Rumunska, kde měl platnou pracovní smlouvu i vízum. V roce 2021 odjel do Německa a v prosinci roku 2023 vstoupil na území České republiky. Uvedl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 12. 4. 2024 v České republice je první takovou žádostí. Je zdravý, s ničím se neléčí a nemá žádné zvláštní zdravotní potřeby. Proti jeho osobě nebylo vedeno žádné trestní stíhání ani v zahraničí a ani v České republice. K žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že chce na území České republiky pobývat legálně a pracovat zde. Uvedl také, že ve Vietnamu má velké dluhy a v zemi původu není schopen vydělat dostatek finančních prostředků k úhradě svých dluhů. Uvedl, že věřitelé by jej bez splacení půjčky nenechali v klidu žít. Žalobce výslovně uvedl, že mu

v případě návratu do země původu nehrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení, trest ani jiná závažná újma. Uvedl také, že v zemích Evropské unie nemá žádné rodinné příslušníky. V průběhu správního řízení prokázal žalobce svou totožnost a státní příslušnost platným cestovním dokladem.

8. Dle § 12 zákona o azylu „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
9. Dle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen "humanitární azyl") z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.“
10. Podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje
- a) trest smrti nebo poprava,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.“
11. Ze správního spisu má soud za prokázané, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu na území ČR v podstatě ze dvou důvodů. Prvním důvodem je legalizace pobytu na území ČR, neboť žalobce chce na území ČR zůstat za účelem výdělků. A druhým důvodem je to, že má obavu z návratu do Vietnamu, neboť by jej zde jeho věřitele nenechali v klidu žít.
12. Soud nejprve upozorňuje, že pokud jde o břemeno tvrzení v řízení o mezinárodní ochranu, to stíhá žadatele o ni. Po žalovaném se požaduje, aby vhodně kladenými otázkami zjistil, zda jsou žadatelem tvrzené skutečnosti relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany a tvrzení žadatele podle toho posoudit (viz rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2005, čj. 4 Azs 467/2004-89). Pokud jde o břemeno důkazní, to je výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je primárně povinen žadatel, nicméně správní orgán je současně povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V častých případech však správní orgán rozhoduje za důkazní nouze, tedy, kdy žadatel ani žalovaný není schopen doložit, či vyvrátit určité tvrzení nebo skutečnost žádným přesvědčivým důkazem.

13. Soud nejprve uvádí, že výčet ustanovení právních předpisů uvedených v žalobě, k jejichž porušení mělo ze strany žalovaného dle žalobce dojít (ust. § 3 s. ř., § 50 odst. 2, 3 a 4 s. ř., § 68 odst. 3 s. ř. a § 14a zákona o azylu), nelze považovat za žalobní body, neboť žalobce neuvedl, v čem konkrétně porušení uvedených ustanovení spatřuje (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38 či rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58), a proto se jimi soud v souladu s výše uvedenou judikaturou nezabýval.
14. Ke skupině žalobních námitek, spočívající v obavě žalobce z návratu do Vietnamu, neboť mu hrozí pronásledování od věřitelů, soud sděluje, že žalobce uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany a ani nebyl nijak politicky aktivní. Samotná skutečnost výslovně potvrzená žalobcem, že z důvodů obsažených v § 12 zákona o azylu neměl žádné potíže v zemi původu, svědčí o tom, že zde nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Žalobce vycestoval z Vietnamu na základě svého cestovního dokladu a sám uvedl, že o mezinárodní ochranu požádal z důvodu legalizace svého pobytu na území ČR s tím, že má obavy z pronásledování ze strany soukromých věřitelů ve Vietnamu.
15. K tomu soud dále uvádí, že zákon o azylu v § 2 odst. 6 jasně stanoví, že: *„Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“* Jak z citovaného vyplývá, původcem pronásledování ve smyslu zákona o azylu se rozumí státní orgán, strana či organizace ovládající zemi původu žalobce. V tomto případě se ale jedná o soukromou osobu, která může být původcem pronásledování pouze, pokud lze prokázat, že veřejná moc nemůže zajistit ochranu před takovýmto pronásledováním. Taková skutečnost však nebyla zjištěna žalovaným v rámci správního řízení, ani žalobce ji neuvedl.
16. Z výpovědi žalobce a ani z žaloby nevyplývá, že by se se svými problémy s věřiteli obrátil na příslušné státní orgány ve Vietnamu i přesto, že z informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 14. června 2022 a informace MZV ČR č. j. 103347/2023- MZV/LPTP ze dne 28. 2. 2023 k č. j. MV-17198-1/OAM 2023, půjčky, úvěry a lichva, vyplývá, že státní orgány Vietnamu se snaží s černými společnostmi poskytující nezákonné úroky bojovat. Občané Vietnamu také mají možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné státní orgány a domoci se ochrany své osoby a svých práv. Tím, že se žalobce na příslušné orgány v zemi původu neobrátil a současně ani neprokázal, že by mu domovské státní orgány tuto pomoc odepřely, není možná aplikace § 12 zákona o azylu. V případě pronásledování žalobce ze strany věřitelů tak nebyly naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, proto jsou námitky žalobce týkající se neudělení azylu dle § 12 zákona o azylu nedůvodné.
17. K tvrzení žalobce, že splňuje podmínky § 14a zákona o azylu soud toliko konstatuje, že ani za vážnou újmu nelze považovat pouhé ekonomické těžkosti, které jsou sice častou motivací k odchodu ze země původu, nicméně nečiní to z osob takto motivovaných uprchlíky. Toto je ostatně explicitně zdůrazněno v § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu: *„žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické*

důvody. „Přitom je nutné zdůraznit, že právě na ekonomických důvodech staví žalobce svoji žalobu, když tvrdí, že splňuje azylově relevantní předpoklady, přičemž ty opírá o jediný argument, kterým je ekonomická situace, která ve Vietnamu panuje a žalobcova obava z jeho možného pronásledování věřiteli.

18. Soudu nezbyvá než zdůraznit, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců na území ČR. S ohledem na uvedené soud proto hodnotí žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako účelovou, jejímž cílem je legalizace pobytu a v tomto směru odkazuje přiměřeně i na rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, který uvádí, že: „*Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.*“
19. V postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí soud nenalezl nedostatky, které by byly způsobilé ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu. Žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi v této věci se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval, s čímž se zdejší soud ztotožnil.
20. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku), když žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou.

VI.

Náklady řízení

21. O náhradě nákladů řízení (výrok II. rozsudku) bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval

specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 4. září 2024

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně